

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: TP Pohoda s.r.o.**, se sídlem Stavební 992/1, Ostrava - Poruba, zastoupená JUDr. Marcelou Neuwirthovou, advokátkou se sídlem Dělnická 1a/434, Havířov, proti **žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 25. 2. 2008, č. j. O-427548, ve věci zápisu do rejstříku ochranných známek, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2009, č. j. 8 Ca 187/2008 – 38,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2009, č. j. 8 Ca 187/2008 - 38, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud zamítl její žalobu podanou proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 25. 2. 2008, č. j. O-427548 (dále též „rozhodnutí předsedy Úřadu“), jímž bylo podle ust. § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 8. 11. 2006, č. j. 2421/2006 (dále též „rozhodnutí Úřadu“), o zamítnutí námitek proti zápisu přihlašovaného barevného kombinovaného označení „TV pohoda“ do rejstříku ochranných známek, přihlášeného pod sp. zn. O-427548, a to tak, že „příhláška barevné kombinované ochranné známky sp. zn. O-427548 ve znění „TV pohoda“ se zamítá pro služby „televizní vysílání“ ve třídě 38 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Pro přihlášené výrobky a služby ve třídách 9,

16, 35, 40 a 41 mezinárodního třídění výrobků a služeb se přihláška předmětné ochranné známky postupuje k zápisu do rejstříku ochranných známek.“

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatelka uvedla důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka nesouhlasí s městským soudem provedeným výkladem ust. § 25 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“), neboť má za to, že pokud je v předmětném ustanovení zakotveno, že o námitkách proti zápisu ochranné známky se rozhoduje na podkladě obsahu spisu, znamená to jen tolik, že k projednání obsahu návrhu se nevede ústní jednání. Stěžovatelka je přesvědčena, že pokud je podání (námitky) obsahově rozporné, avšak lze z něj dovodit, jaké důvody zápisné nezpůsobilosti a proč jsou namítány, a pokud je podáno v zákonné lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky ochranné známky, je Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) povinen vyzvat navrhovatele k odstranění těchto vad. Uvedené podle jejího názoru vychází z povinnosti aplikace správního řádu v souladu s ust. § 45 zákona o ochranných známkách a je i spravedlivým přístupem k projednání návrhu, když bez uvedeného obsah podání a předmět řízení rozhodující orgán domýšlí, což nelze připustit.

Stěžovatelka dále považuje za nesprávný názor městského soudu, že rozhodnutí žalovaného o námitkách se může a musí vztahovat k zápisné způsobilosti přihlašované ochranné známky jen a pouze z důvodů podle ust. § 7 zákona o ochranných známkách a nemohou v něm být dodatečně zohledňovány podmínky absolutních překážek zápisné způsobilosti ochranné známky podle ust. § 4 uvedeného zákona. Podle stěžovatelky nemůže být řízení o námitkách ukončeno do doby, než se orgán vypořádá s připomínkami osoby namítající o absolutních překážkách zápisné způsobilosti ochranné známky. Z rozhodnutí předsedy Úřadu bylo zřejmé, že svým prvním podáním ze dne 11. 1. 2006 brojila proti přihlášce ochranné známky takovými argumenty, jež je možno podřadit jen a pouze pod absolutní důvody zápisné nezpůsobilosti, které nemohou být zohledněny a posouzeny v řízení o námitkách. Je přesvědčena, že pokud žalovaný došel k závěru, že stěžovatelka se na Úřad obrátila s argumenty obsahově podřaditelnými pod zákonné důvody absolutní překážky zápisné způsobilosti ochranné známky, měl tyto vyhodnotit minimálně jako připomínky ve smyslu ust. § 24 zákona o ochranných známkách. Ani toto však žalovaný neučinil a nikdy stěžovatelku ve smyslu ust. § 24 odst. 2 citovaného zákona nevyrozuměl o posouzení těchto argumentů. Stěžovatelka má přitom za to, že uvedené posouzení mělo zahrnovat právě rozhodnutí o námitkách, když výrokem rozhodnutí byla přihláška „postoupena“ k zápisu a tedy o jejím zápisu definitivně rozhodnuto. Stěžovatelka vnímá řízení o námitkách jako součást celého procesu posuzování přihlášky ochranné známky a má zato, že z povahy věci je účelné a spravedlivé, aby žalovaný sdělil osobě, jež podala námitky proti zápisu známky, v případě pochybností o správnosti výsledků věcného přezkumu známky i své úvahy, které vedly ke zveřejnění ochranné známky a tím k prostoru pro podání námitek. Vydání takového rozhodnutí má proto stěžovatelka za nemožné, pokud nejsou vyřízeny

podané připomínky k zápisu ochranné známky, resp. provedena korekce výsledku věcného přezkumu přihlašované známky z pohledu argumentů třetích osob.

Podle stěžovatelky hodnotil městský soud důvody zápisné způsobilosti přihlašovaného označení podle ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, i když došel k závěru, že tyto stěžovatelka ve svém prvním podání ze dne 11. 1. 2006 neuvedla. Stěžovatelka v žalobě důvody podání přihlášky nikoliv v dobré víře přitom uváděla v souvislosti s absolutní překážkou zápisné nezpůsobilosti podle ust. § 4 písm. m) citovaného zákona. Pokud městský soud přistoupil k přezkumu tohoto tvrzení stěžovatelky, posoudil toto zcela vadně. Městský soud uzavřel, že k podání přihlášky nemohlo dojít ve zlé víře, když stěžovatelka v době podání přihlášky neprovozovala ani webové stránky, ani nezískala licenci k provozování televizního vysílání při užití označení podobného přihlašovanému. Uvedený závěr se má za nelogický ve vztahu k úvahám žalovaného, ke kterým městský soud neměl žádných výhrad. Žalovaný přihlášku ve třídě 38 – televizní vysílání k námitce stěžovatelky zamítl z důvodu, že stěžovatelka prokázala užívání označení před podáním přihlášky tím, že podala žádost o udělení licence k provozování televizního vysílání. Současně došel k závěru, že licenční řízení bylo „velmi mediálně sledováno“. Posouzení žalobní námítky o tom, že přihlašovatel, kterému je povahou jeho činnosti oblast televizního vysílání blízká (vydavatel televizního magazínu s programem televizních pořadů), podal přihlášku ochranné známky po té, co se stěžovatelka začala ucházet s podobným označením o udělení licence k digitálnímu televiznímu vysílání, a tedy ve zlé víře, se má proto za rozporné se způsobem posouzení úvah žalovaného. Stěžovatelka je přitom přesvědčena, že její tvrzení o podání přihlášky ve zlé víře bylo důvodné a mělo dojít k zamítnutí přihlášky žalovaným. Proto navrhla zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 1. 2. 2010 žalovaný uvedl, že správní řád je ve správním řízení o ochranných známkách aplikován jen tehdy, pokud zákon o ochranných známkách nestanoví jiný procesní postup. Úprava námitkového řízení je však zákonem popsána natolik detailně, že aplikace správního řádu přichází v úvahu jen okrajově, např. v oblasti podjatosti, doručování, apod. Zákon o ochranných známkách přitom výslovně uvádí, že námítky musejí být podány písemně a musejí být odůvodněny a doloženy důkazy. K doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě 3 měsíců ode dne zveřejnění přihlášky ochranné známky nesmí Úřad přihlížet. V takto přísně koncentrovaném řízení lze námítky doplnit jen v otevřené lhůtě, což při námitkách uplatněných dne 11. 1. 2006, proti přihlášce zveřejněné dne 12. 10. 2005, bylo zjevně v rozporu s § 25 odst. 1 zákona o ochranných známkách. Pokud stěžovatelka uvádí, že Úřad je povinen vyzvat namítajícího k odstranění vad podání a nedomyšlet obsah jeho podání, je třeba uvést, že naopak Úřad postupoval striktně podle zákona – v námitkovém řízení je namítající dominus litis a je na něm, aby uplatnil svá práva; Úřad pouze posuzuje, zda svá práva prokázal a zda zápisem ochranné známky do rejstříku může dojít k zásahu do těchto zákonem chráněných práv. Mimoto námítky podané stěžovatelkou pochybnosti nevzbuzují, stěžovatelka v nich totiž uvádí, že je osobou oprávněnou podat námítky podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách a že navrhuje zamítnout přihlašované označení pro určené

výrobky a služby ve třídách 9, 38 a 41. Námitky stran výrobků a služeb zařazených ve třídách 16, 35 a 40 uplatněny nebyly.

Žalovaný dále upozornil na skutečnost, že kasační stížnost je nekonzistentní, když stěžovatelka pod bodem a) namítá, že si Úřad nesmí nic domýšlet, a pod bodem b) požaduje, aby tvrzení označená jako námitky byla projednána jako připomínky, resp. aby k nim bylo přihlédnuto při korekci výsledku věcného přezkumu přihlašované známky z pohledu argumentů třetí osoby. Námitky uplatněné stěžovatelkou jsou přitom podle žalovaného jasně formulovány, navrhovaný petit je zcela srozumitelný, přičemž shodný petit uplatnila stěžovatelka i v rozkladu a jeho odůvodnění doručeném Úřadu dne 3. 1. 2007. Teprve v žalobě se stěžovatelka začala dovolávat toho, že Úřad neměl k uplatněným námitkám přistupovat jako k podání, které je v dispozici namítajícího, ale měl je posoudit v rámci inkvizičního řízení. Rovněž porušení ust. § 4 odst. 1 písm. g), l) a m) zákona o ochranných známkách uplatnila stěžovatelka prvně až v žalobě; ani v námitkách, ani v odůvodnění rozkladu nebyla žádná argumentace absolutními důvody zápisné nezpůsobilosti obsažena.

Podle názoru žalovaného není rozhodnutí městského soudu nelogické, pokud stanovilo, že přihlašovatel nebyl v nedobré víře, když namítajícím sice svědčí starší práva k označení, ale tato označení fakticky nebyla před podáním přihlášky ochranné známky užívána. Městský soud zde pouze přihlédl k tomu, že označení nemohlo být spotřebitelské veřejnosti povědomé, pokud namítající pro chybějící licenci neprovozoval televizní vysílání. Žalovaný proto na pozadí shora uvedeného odmítl stěžovatelkou namítané vady a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu (dále jen "námitky") uživatelem nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku pro shodné nebo podobné výrobky nebo služby, které je shodné s přihlašovaným označením nebo je mu podobné, pokud označení nemá místní dosah a právo k tomuto označení vzniklo před dnem podání přihlášky.

Podle ust. § 25 odst. 1 zákona o ochranných známkách osoby uvedené v § 7 mohou podat námitky ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v tomtéž ustanovení. Lhůtu k podání námitek nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout.

Podle ust. § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách námitky musejí být podány písemně a musejí být odůvodněny a doloženy důkazy. K doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v odstavci 1 Úřad nepřihlíží. Spolu s námitkami je namítající povinen zaplatit správní poplatek podle zvláštního právního předpisu; není-li správní poplatek zaplacen, považují se námitky za nepodané.

Podle ust. § 25 odst. 3 zákona o ochranných známkách podrobnosti o náležitostech námitek stanoví prováděcí právní předpis.

Podle ust. § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů. Bylo-li rozhodnutí před účinností tohoto zákona zrušeno a vráceno k novému projednání správnímu orgánu, postupuje se podle dosavadních předpisů.

Stěžejní kasační námitku představuje nesouhlas stěžovatelky s výkladem ust. § 25 zákona o ochranných známkách provedeným městským soudem, kdy je tato i nadále přesvědčena, že Úřad byl povinen ji vyzvat k odstranění vad při podání námitek, pokud tyto námitky nebyly vnitřně souladné.

K této námitce, která plynule navazuje na uplatněnou žalobní námitku (viz bod III. žaloby), je třeba zdůraznit, že městský soud ve své argumentaci podané v rámci odůvodnění napadeného rozsudku zcela opomněl koncepci žalobní námítka, jak byla uplatněna stěžovatelkou v žalobě. Městský soud totiž bez dalšího přistoupil k posouzení toho, zda je Úřad v řízení o námitkách povinen vyzývat k odstranění vad podání (námitek), či nikoliv. Takovýto postup městského soudu je však podle zdejšího soudu třeba označit jako předčasné, neboť v souladu se zásadou dispozitivní, kterou je ovládáno správní soudnictví, je primárně nezbytné vycházet ze znění námítka, jak byla uplatněna v žalobě, a postup Úřadu posuzovat ve vazbě na stěžovatelkou tvrzené skutečnosti. Jestliže tedy stěžovatelka v žalobě odůvodňovala nezbytnost postupu Úřadu tím, že jí uplatněné námitky byly vnitřně rozporné, a to z toho důvodu, že „... ve svém podání, kterým námitky uplatnila (čl. V), navrhovala zamítnutí přihlášky jako celku, a nikoliv pouze z části. Ve vztahu ke zveřejněnému znění přihlášky, a tedy ke všem přihlašovaným třídám, se pak vyjádřila (např. v čl. III, bod D a čl. IV) tak, že v případě zápisu ochranné známky by došlo ke porušení právních předpisů. ...“, nelze přistoupit k dalšímu, aniž by byly tyto skutečnosti zhodnoceny.

Městský soud však výše předestřené skutečnosti nezkoumal, ztotožnil se s nimi a bez dalšího přistoupil k úvahám o postupu Úřadu, čímž vystavil své rozhodnutí riziku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Soudní řád správní přitom nestanoví, co se rozumí nepřezkoumatelným rozhodnutím krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je proto třeba vycházet především z toho, co vytvořila dosavadní judikatura správních soudů. Ostatně o tom, že nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, svědčí i ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., které zdejšímu soudu ukládá povinnost se jí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, „nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody

o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.“

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaného pod č. 689/2005 Sb. NSS, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námítky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.“*

V této souvislosti je vhodné rovněž odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu k otázce přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí obecných soudů, podle které „*z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí“* (viz náleží Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, publikovaný jako N 17/17 SbNU 121; či náleží téhož soudu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, publikovaný jako N 127/23 SbNU 227). Předmětný soud rovněž opakovaně judikoval, že absence řádného odůvodnění v napadeném rozhodnutí může vést k jeho zrušení Ústavním soudem, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. například náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publikovaný jako N 85/8 SbNU 287; či náleží téhož soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147). To platí zejména tehdy, když se nedostatky odůvodnění týkají možného porušení základního práva nebo ústavního principu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147).

Nejvyšší správní soud je proto s ohledem na výše uvedené nucen konstatovat, že městský soud se v napadeném rozsudku nevyrovnal se shora předestřenou žalobní námítkou v rozsahu, v jakém byla uplatněna v žalobě, a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V dalším řízení je proto městský soud povinen se s ní odpovídajícím způsobem vypořádat, aby tak vyhověl požadavku řádného a vyčerpávajícího odůvodnění rozhodnutí, jak je má na mysli zejména výše citovaná judikatura. V tomto ohledu tedy bude muset městský soud předtím než potažmo přistoupí k úvahám o postupu Úřadu, zejména zvážit či spíše ověřit tvrzení, které ohledně rozpornosti obsahu námitek stěžovatelka uvedla v žalobě.

Protože posouzení dalších stížních námitek nezávisí na vypořádání se shora uvedenými námítkami, přistoupil zdejší soud k ostatním námítkám stěžovatelky obsaženým v podané kasační stížnosti. Nutno však poznamenat, že tyto byly stěžovatelkou koncipovány značně kusým až obecným způsobem, což s ohledem na kasační princip značně omezuje přezkum prováděný Nejvyšším správním soudem.

V další stížní námitce nesouhlasí stěžovatelka s názorem městského soudu, že rozhodnutí o námitkách se může a musí vztahovat k zápisné způsobilosti přihlašované ochranné známky jen a pouze z důvodů podle ust. § 7 zákona o ochranných známkách a nemohou v něm být dodatečně zohledňovány podmínky absolutních překážek zápisné způsobilosti ochranné známky podle ust. § 4 uvedeného zákona.

S touto stížní námitkou se však zdejší soud neztotožňuje, neboť názor městského soudu plně respektuje právní úpravu námitkového řízení a povahu rozhodnutí v něm učiněného. Jak vyplývá z ust. § 24 až 26 zákona o ochranných známkách, řízení o námitkách má povahu řízení „*inter partes*“, jak shodně uvedl i městský soud, ve kterém úřad vystupuje jako nezávislý a nestranný rozhodce střetu práv dvou či více stran, kdy na jedné straně vždy stojí přihlašovatel, na straně druhé pak subjekty, které specifikuje ust. § 7 citovaného zákona ve vazbě na tam obsažené důvody jimi uplatněných námitek (tzv. namítající). Výsledkem rozhodnutí o námitkách je kvalifikované a pro účely řízení o zápisu ochranné známky závazné posouzení sporu mezi těmito subjekty. Samotné rozhodnutí o námitkách přitom ještě neznamená zápis zveřejněného označení do rejstříku ochranných známek, ale toliko posouzení naplnění namítaných důvodů uvedených v ust. § 7 zákona o ochranných známkách, které však může mít významné důsledky pro následný zápis, a to zejména v situaci, kdy s ohledem na naplnění důvodů stanovených ve shora citovaném ustanovení je jím přihláška ochranné známky zamítnuta v celém rozsahu výrobků či služeb (ust. § 26 odst. 5 zákona o ochranných známkách).

V řízení o námitkách jsou tedy Úřadem posuzovány výhradně důvody uvedené v ust. § 7 citovaného zákona. Naproti tomu tzv. důvody absolutní zápisné nezpůsobilosti, jež podrobně vymezuje ust. § 4 zákona o ochranných známkách, Úřad zkoumá na základě ust. § 22 odst. 1 citovaného zákona *ex officio* v rámci věcného přezkumu, nejpozději však při rozhodování o zápisu ochranné známky do rejstříku. Zjišťování případné existence důvodů pro odmítnutí ochrany ve smyslu ust. § 4 citovaného zákona má Úřadu usnadnit institut připomínek (§ 24 citovaného zákona). Připomínky založené mimo jiné na důvodech podle ust. § 4 zákona lze přitom podat nejpozději do doby zápisu, resp. před zápisem ochranné známky do rejstříku.

Zatímco tedy řízení o námitkách zaujímá jen přesně vymezenou část řízení o zápisu ochranné známky do rejstříku a zveřejněné označení je v něm posuzováno výhradně dle důvodů podle ust. § 7 citovaného zákona uplatněných namítajícími, přičemž jeho výsledkem je formalizované rozhodnutí o námitkách, k připomínce, jež může uplatnit každý, a to v podstatě kdykoliv v průběhu řízení o zápisu ochranné známky do rejstříku, přihlíží Úřad při rozhodování o zápisu ochranné známky do rejstříku. Zákon tedy neváže rozhodnutí o námitkách na předchozí posouzení připomínek, a to i když jsou uplatněny namítajícími, jak se mylně domnívá stěžovatelka, stejně tak neumožňuje, aby důvody připomínek podle ust. § 4 citovaného zákona byly posuzovány v řízení o námitkách. Ostatně z obsahu podaných námitek ani není patrné, že by stěžovatelka takové důvody uplatnila.

Proto pokud se stěžovatelka domáhá toho, aby v řízení o námitkách byly posuzovány důvody podle ust. § 4 citovaného zákona a v rámci přezkumu

rozhodnutí o námitkách v tomto směru korigovány závěry žalovaného a Úřadu, nelze než její argumentaci jako nedůvodnou odmítnout.

Pokud stěžovatelka dále namítá, že městský soud hodnotil důvody zápisné způsobilosti přihlašovaného označení podle ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, i když došel k závěru, že tyto stěžovatelka ve svém prvním podání ze dne 11. 1. 2006 neuvedla, musí Nejvyšší správní soud této její námitce přisvědčit.

I přesto, že městský soud v napadeném rozhodnutí nejprve odmítl její žalobní námitku týkající se důvodů zápisné způsobilosti přihlašovaného označení podle ust. § 7 odst. 1 písm. k) zákona o ochranných známkách, a to s odkazem, že stěžovatelka se ochrany podle citovaného ustanovení ve správním řízení nedovolávala a tento vůbec nezmiňovala, uvedl následně úvahy týkající se nenaplnění předpokladů podání přihlášky ochranné známky *mala fides* ve smyslu shora citovaného ustanovení. K těmto úvahám, a to i když byly uvedeny nad rámec výše uvedeného, však nebyl městský soud podle názoru zdejšího soudu oprávněn, neboť jak je z obsahu správního spisu a zejména pak námitek stěžovatelky ze dne 11. 1. 2006 patrné, důvody uvedené pod ust. § 7 odst. 1 písm. k) citovaného zákona nebyly stěžovatelkou vzneseny v námitkovém řízení. V takovém případě zde nebyl důvod se s nimi vypořádávat v žalobním řízení a nahrazovat tak úvahy, které primárně přísluší Úřadu. I přes výše uvedené však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že toto pochybení městského soudu nedosahuje takové intenzity, aby mohlo ovlivnit zákonnost jeho rozhodnutí, a to zejména proto, že žalobní námitka byla městským soudem odmítnuta jako nedůvodná a shora předestřená úvaha konstatována toliko nad rámec jeho rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek městského soudu pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů ve shora vymezené části [ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je městský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (ust. § 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Brně dne 21. října 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu